

Arrest

nr. 232 671 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 13 september 2018 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 17 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 25 oktober en 23 november 2017 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 25 september 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 september 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/09/2018

Je werd op 06 mei 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), van 09u35 tot 13u00. Je werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Jouw voogd, Leon Janssen, en jouw advocaat, meester Baudot Caroline loco meester Hendrickx Annick, waren aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Je verklaart een Somalisch staatsburger te zijn van Elai origine, geboren te Jeddah in Saoedi-Arabië. Je bent nog minderjarig. Je verklaart tot aan het overlijden van je vader in april of mei 2016 legaal in Saoedi-Arabië te hebben verbleven en er een comfortabel leven te hebben gehad. Na het overlijden van je vader konden jullie je verblijfsvergunning niet langer verlengen. Bij een inval in jullie wijk werd je samen met je broers en zussen en je moeder opgepakt. In juni 2017 werden jullie gedeporteerd naar Somalië. Jullie werden vijftien dagen in detentie gehouden vooraleer gedeporteerd te worden naar Somalië. Jullie verbleven eerst voor twee weken bij een oom aan moederszijde in Mogadishu en vertrokken daarna naar de familie van je vader in Tawakhal. Toen je er woonde eiste de familie van je vader dat je zou besneden worden. Je vroeg een buurvrouw je te helpen om deze besnijdenis te voorkomen. Enkele dagen later kwamen vier jongeren van Al Shabaab naar je huis en zeiden dat je niet besneden kon worden. Nog eens enkele dagen later kwamen zij echter terug en zeiden dat je met hen mee diende te gaan om met één van hen te trouwen. Je oom was hiermee akkoord en je ging met hen mee. Je verklaart een maand in een kamer in een huis door één van hen te zijn vastgehouden en gedwongen te zijn geweest met hem te slapen. Na een maand vroeg je bij je moeder op bezoek te gaan, wat je werd toegestaan. Je vertrok op dat moment samen met je moeder en je broers terug naar je oom in Mogadishu. Je oom aan vaderszijde drong echter aan dat je bij hen zou terugkeren en je besloot het land te verlaten. Je oom in Mogadishu organiseerde daarom je vertrek uit Somalië, in augustus 2017 verliet je Somalië. Je oom zorgde voor een visum voor Turkije, waar je werd opgevangen door de schoonzus van je oom. Een maand later reisde je met haar illegaal met een bootje mee tot in Griekenland. Zij werden van zee geplukt door de Griekse kustwacht en je werd naar het vluchtelingenkamp van Moria gebracht. Je verbleef er tot augustus 2018. Van daar werd je naar een kamp in Athene gebracht en van daar vertrok je de stad van Athene om er een smokkelaar te zoeken om verder te kunnen reizen. Deze smokkelaar had contact met je oom zodat hij betaalde voor de reis naar België. Je kwam per vliegtuig met een Nederlands paspoort naar België. Op 17 september 2018 diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van je verzoek tot internationale bescherming leg je een medisch attest neer waaruit blijkt dat je niet besneden bent en een attest van psychologische opvolging bij Exil waarin wordt gesteld dat je er wordt opgevolgd sinds november 2018.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je verklaart te vrezen voor een gedwongen huwelijk met een lid van Al Shabaab in de regio van origine van jouw ouders en er besneden te worden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan je vrees besneden te zullen worden of enige vrees te koesteren omwille van Al Shabaab.

Vooreerst situeer je beide aanleidingen om je land van herkomst, Somalië, te verlaten in Tawakhal, de regio van origine van je vader. Je maakte echter niet aannemelijk daadwerkelijk in deze regio aanwezig te zijn geweest. Je verklaart dat jullie bij je deportatie uit Saoedi-Arabië eerst bij jullie oom in Mogadishu verbleven alvorens naar Tawakhal, in de regio Lower Shabelle te trekken (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.6). Het komt echter heel bevreemdend over dat je moeder een dergelijke keuze zou maken. Volgens de toegevoegde informatie ('EASO – Country of origin information report, Somalia security situation – december 2017' en 'Danish Refugee Council – South and Central Somalia, security situation, Al Shabaab presence, and target groups – maart 2017') betreft dit namelijk in de periode dat jij er aanwezig zou zijn geweest één van de plaatsen waar Al Shabaab nog het meest zijn invloed liet gelden. De beschikbare landeninformatie omschrijft het zelfs als één van de meest gewelddadige regio's van heel Somalië en specificeert dat hoewel Al Shabaab invloed verloor in de stedelijke centra, zij nog steeds de landelijke gebieden controleert. Jouw moeder was zich bovendien terdege bewust van de risico's die haar kinderen er liepen. Zij gaf jullie namelijk het advies zo weinig mogelijk buiten te komen en je verklaart dat zij vreesde bijkomende negatieve gevolgen te kennen omwille van het feit dat jullie lange tijd in het buitenland hadden verbleven (CGVS p.8 en p.10). Het feit op zich dat zij een dergelijke keuze zou maken is reeds uiterst opmerkelijk en onaannemelijk.

Daarenboven vallen er nog verschillende andere tegenindicaties op te merken waardoor het des te ongeloofwaardiger wordt bevonden dat je moeder, jij en je broers naar deze streek zou hebben meegenomen. Vooreerst beschikte zij wel degelijk over een alternatief. Zij heeft haar broer en dus een mannelijk familiaal netwerk in Mogadishu, wat er op wijst dat zij, indien gewenst zij zich eveneens in Mogadishu zou kunnen trachten te vestigen. Daarnaast heeft zij haar eigen familie in Baydoa, waar zij zich ook na je vertrek zou hebben gevestigd (CGVS p.9). Dit betreft, volgens de toegevoegde informatie, een streek waar Al Shabaab nog invloed uitoefent maar waar het relatief gezien als veiliger wordt ervaren met een grotere aanwezigheid van AMISOM en het Somalische leger, die de meeste steden controleert. Dat zij, terwijl zij over dergelijke alternatieven beschikt, zou besluiten zich alsnog in Tawakhal te vestigen is uiterst opmerkelijk. Des te meer aangezien zij zich daar bij de familie van je vader gaat vestigen. Je vader is in april of mei 2016 overleden (CGVS p.13) en je verklaart dat de band tussen je moeder en de familie van je vader nooit goed is geweest (CGVS p.17). Indien je moeder het niet goed kon vinden met haar schoonfamilie is het in het licht van eerdere opmerkingen bijzonder onwaarschijnlijk dat zij zich daar alsnog zou gaan vestigen. Ook je verklaring dat zelfs je jongere zus bij je oom in Mogadishu zou zijn gebleven (CGVS p.17) en dat je moeder na je vertrek nog lange tijd bij je oom verbleef (CGVS p.9) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat je moeder met jou en je broers in Tawakhal zou zijn gaan wonen. Je haalt gezondheidsredenen aan waarom je zus niet met jullie zou zijn meegereisd naar Tawakhal. Dit toont opnieuw aan dat er voor jou en je moeder voldoende alternatieven ter beschikking waren om zich elders dan in Tawakhal te vestigen waardoor de keuze van je moeder om in Tawakhal te gaan wonen ongeloofwaardig wordt bevonden.

Ook zelf kon je niet overtuigen in deze regio verbleven te hebben. Hoewel je er maar heel kort verbleven zou hebben, namelijk slechts twee maanden (CGVS p.6) en - volgens uw verklaringen - in die periode steeds binnen te zijn gebleven uit vrees voor Al Shabaab of gevangen zou hebben gezeten bij Al Shabaab, kan enige basiskennis van je verwacht worden. Namelijk, indien men onder dwang het land waar men steeds gewoond heeft dient te verlaten naar een plek die men zo goed als niet kent en waarvan men verondersteld wordt zijn verdere leven er op te bouwen, kan verwacht worden dat men enige interesse toont in de plaats waar men zich gaat vestigen. Te meer gezien de verschillende opties waarover je moeder beschikte kan verwacht worden dat enige informatie over deze plaats werd uitgewisseld of je hier vragen naar stelt om zich een idee te vormen van wat je te wachten staat. Je blijkt echter over zo goed als geen informatie over deze plaats te beschikken. Je slaagt er vooreerst niet eens in Tawakhal te situeren. Je verklaart dat het gelegen is tussen Qoryoole en een andere plaats waarvan je de naam vergeten bent (CGVS p.7). Je kan zelfs niet zeggen in welke provincie of district het dorp gelegen is (CGVS p.8). Evenmin hoorde je over enige dorpjes die in de onmiddellijke omgeving van Tawakhal gelegen zouden zijn (CGVS p.8). Bovendien is het opmerkelijk dat je zou verklaren er wel de zee gezien te hebben, terwijl je even goed verklaart er nooit buiten te zijn gekomen (CGVS p.8).

Volgens de aan het administratief dossier toegevoegde kaarten ('FSAU – Somalia: Lower Shabelle region, Qoryoley district – juni 2005' en 'SWALIM – Lower Shabelle Sefa irrigation projects – 2007') ligt Tawakhal echter bezwaarlijk aan de kust. Mogadishu daarentegen ligt wel aan de kust, zodat het eerder aannemelijk is dat je steeds daar zou verbleven hebben en er daar je herinneringen aan de zee zou hebben opgedaan.

Je kan derhalve geen enkele accurate situering geven van het dorp waar je verondersteld werd naar toe te verhuizen.

Ook over je vermeende effectieve verblijf in het dorp Tawakhal blijf je heel erg op de vlakte. Op geen enkel vlak slaag je er in doorleefde beschrijvingen te bieden omtrent jouw eigen verblijf in dit dorp. Je verklaart weliswaar onder de indruk te zijn geweest van de verschillen die er bestaan tussen Somalië en Saoedi-Arabië, een verblijf in een afgelegen dorp is echter niet noodzakelijk om dergelijke verschillen op te merken. Je spreekt over de hitte en de rare huizen en winkels die er te zien waren (CGVS p.7). Je brengt dit bovendien enkel in vage en algemene bewoordingen zonder hier persoonlijke elementen aan toe te voegen. Je blijft enkel bij verklaringen dat alles anders en nieuw was ten opzichte van Saoedi-Arabië zonder daar verder enige concrete voorbeelden aan te verbinden (CGVS p.7). Van iemand die van de stad naar het platteland verhuist, waar bovendien een terreurbeweging zijn invloed laat gelden, kan verwacht worden dat hier enige doorleefde elementen bij naar voren komen. Het feit dat je hier niet in slaagt doet opnieuw vragen rijzen bij jouw beweerde verblijf in Tawakhal. Ook bij de beschrijving van dit dorp zelf slaag je er niet in enige concrete elementen aan te halen. Je beschrijft weliswaar een doorsnee plattelandsdorp maar kunt daarbij geen enkel element aanhalen specifiek aan het dorp waar jij zou hebben verbleven (CGVS p.8). Het gegeven dat je steeds zou hebben moeten binnen blijven staat niet in de weg dat je enige interesse zou ontwikkelen in je omgeving en hier navraag naar zou hebben gedaan, temeer je verondersteld werd daar te blijven wonen en het een volledig nieuwe omgeving zou betreffen. Je verklaart verder dat de familie van je vader er aan landbouw deed en je vader er ook zijn eigen stuk land had. Je weet echter niet wat er precies geteeld werd of waar het stuk land van je vader zich bevond (CGVS p.12). Hieruit blijkt dat je ook over de zaken die je familie rechtstreeks aangaan niet geïnformeerd bent, wat opnieuw je geloofwaardigheid van een verblijf in het dorp ondergraaft. Je verklaart verder dat Al Shabaab er aan de macht was (CGVS p.9), maar ook hier kan je slechts weinig doorleefde verklaringen over afleggen. Je zou dit gehoord hebben van een buurmeisje (CGVS p.9). Het is vooreerst opmerkelijk dat je slechts van een buurmeisje zou vernomen hebben dat deze beweging er de macht in handen had. Wanneer je gevraagd wordt waaraan je zou kunnen merken dat Al Shabaab de controle heeft, geef je enkel aan dat je buurmeisje dit je vertelde en dat mannen van Al Shabaab vervolgens bij je thuis kwamen. Ook wanneer verder wordt aangedrongen op wat een leven onder Al Shabaab inhoudt geef je enkel een algemene beschrijving van de kledijvoorschriften die zouden gelden (CGVS p.9). Gezien de verregaande gevolgen van het bewind van Al Shabaab voor de bewoners valt het ook voor een jongere moeilijk aan te nemen dat je niet uitgebreid zou gewaarschuwd zijn met betrekking tot de leefregels geldende onder Al Shabaab en de impact dat dit op jou kan hebben. Het komt daarenboven des te bevreemdender over dat eens je buurmeisje sprak over Al Shabaab, ofte 'de jongeren' in het Arabisch, dit geen belletje bij jou deed rinkelen en je veronderstelde dat zij doodgewone jongeren bedoelde (p.17). Op basis van dergelijke verklaringen kan men dan ook enkel concluderen dat er geen geloof kan gehecht worden aan je verklaringen effectief in deze regio te hebben verbleven.

Derhalve, aangezien je allerminst kon overtuigen in Tawakhal te hebben verbleven, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan de problemen die je in Tawakhal met Al Shabaab zou hebben ondervonden.

Wat betreft je vrees voor een besnijdenis, ook hier kan geen geloof aan worden gehecht. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat volgens de toegevoegde informatie ('CGVS – COI Focus Somalië, Somaliland, Puntland, Ethiopië, Kenia, Djibouti, vrouwelijke genitale verminking: prevalentie bij Somali etnie – 09.08.2019', '28 too many – Country profile: FGM in Somalia and Somaliland – maart 2019' en 'Danish immigration service – Thematic Paper: South Central Somalia – Female genital mutilation/cutting – januari 2016') de prevalentiegraad van besnijdenis voor Somalische meisjes hoog ligt, is zij van mening dat in uitzonderlijke situaties geen sprake is van een risico op besnijdenis. Uit je verklaringen blijkt dat jij je in een dergelijke uitzonderlijke situatie bevindt.

Vooreerst ben je de leeftijd reeds voorbij waarop meisjes doorgaans besneden worden. Volgens de beschikbare informatie wordt de meerderheid van de meisjes momenteel besneden tussen 10 en 14 jaar oud, dit terwijl dit voordien zelfs vroeger gebeurde. Voor meisjes die uit het buitenland terugkeren gebeurt het doorgaans iets later, maar nog steeds rond hun tiende levensjaar. Hoewel de toegevoegde informatie niet uitdrukkelijk uitsluit dat een besnijdenis nog op latere leeftijd kan plaatsvinden lijkt gezien je huidige leeftijd, je bent bijna achttien jaar oud, het objectief risico reeds enigszins ingeperkt.

Uit uw individuele situatie blijkt verder dat in jouw hoofde geen toekomstig risico op besnijdenis kan worden aangenomen. Je was je zestien jaar oud toen je enige tijd in Somalië verbleef. Het belang van de vaststelling dat je gedurende dit verblijf niet werd besneden kan niet genoeg benadrukt worden. Evenals het feit dat je beide zussen niet besneden werden. Je oudere zus was 23 jaar en gehuwd in Saoedi-Arabië toen zij overleden is (CGVS p.10). Zij was op dat moment niet besneden (CGVS p.24).

Je jongere zus is zestien jaar oud en verblijft bij je moeder in Somalië. Ook zij is niet besneden (CGVS p.24). Je verklaart dat je moeder er tot dusver in slaagde haar te beschermen tegen een besnijdenis (CGVS p.24), dit terwijl zij ondertussen reeds twee jaar in Somalië verblijft. Dit toont dan ook overduidelijk aan dat in Saoedi-Arabië niet werd aangedrongen op een besnijdenis en dat zelfs in Somalië je moeder er in slaagt een besnijdenis te verhinderen. Je brengt geen specifieke elementen aan die er op wijzen dat je jongere zus dreigt te worden besneden. Je verklaart dat alleen God kan weten of zij blijvend door jouw moeder beschermd zal kunnen worden (CGVS p.24), daarmee niet aangevend dat er ook maar enige specifieke aanwijzing is dat zij alsnog besneden zal worden. Hieruit blijkt dan ook dat jij geen risico loopt een besnijdenis te ondergaan bij een terugkeer naar Somalië. Je verklaart verder dat het risico op een besnijdenis in jouw hoofde uitgaat van de familie van je vader. Het zijn zij die bij je aankomst in Tawakhal op een besnijdenis zouden hebben aangedrongen, wat er vervolgens toe leidde dat je in contact kwam met Al Shabaab. Je situeert deze vrees bijgevolg volledig in Tawakhal. Hierboven werd echter reeds geargumenteed dat er geen geloof kan worden gehecht aan je verblijf in deze streek. Bovendien dient te worden gewezen dat je evenmin werd besneden in Saoedi-Arabië. Hoewel dit volgens de toegevoegde informatie (Refworld – 2016 Country reports on Human Rights Practices, Saudi Arabia – 03.03.2017) er verboden is, verklaar je dat dit wel gangbaar is in de Somalische gemeenschap binnen Saoedi-Arabië. Tot de helft van je Somalische vriendinnen zouden er besneden zijn (CGVS p.24). Je verklaart daarbij dat je vader verschillende familieleden heeft in Saoedi-Arabië en je bij hen op bezoek ging (CGVS p.11). Aangezien de familie van je vader degene zijn van wie je vreest dat ze je zullen dwingen een besnijdenis te ondergaan is het feit dat je nog steeds niet werd besneden in Saoedi-Arabië een verdere negatieve indicatie dat in jouw hoofde deze vrees daadwerkelijk zou bestaan. Temeer aangezien je verklaart dat voor je terugkeer naar Somalië nog nooit sprake was van een besnijdenis. Je vader had hier nooit ook maar iets over gezegd en de familie had dit op geen enkel moment ter sprake gebracht terwijl je nog in Saoedi-Arabië verbleef (CGVS p.6 en p.17). Het feit dat je nog nooit hebt opgevangen dat de familie van je vader in Saoedi-Arabië of degene in Somalië op een besnijdenis aandrongen terwijl je de geschikte leeftijd had om te worden besneden, ondermijnt verder het risico dat je zou lopen om alsnog besneden te worden. Er kan namelijk worden aangenomen dat, indien zij daadwerkelijk een besnijdenis nastreven, zij dit ook ter sprake brengen wanneer je nog in Saoedi-Arabië verblijft. Wat betreft de familie van je moeder komt uit je verklaringen naar voren dat van hen geen risico voor besnijdenis valt aan te nemen. Je verklaart expliciet dat de familie van je moeder niet vraagt om een besnijdenis. Ook zij zouden lange tijd in Saoedi-Arabië verbleven hebben en hier niet op aandringen. Ook je oom in Mogadishu zou dit niet van je eisen (CGVS p.24).

Evenmin haal je enige gevolgen aan indien je als onbesneden vrouw in Somalië zou wonen. Wanneer je wordt gevraagd wat mensen er van zouden vinden als zij wisten dat je niet besneden bent kan je enkel aanhalen dat ze zullen zeggen dat je geluk hebt (CGVS p.24), zodoende geen enkel negatief gevolg in die richting aanhalend.

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat je geen enkele vrees dient te koesteren, noch ten opzichte van Al Shabaab, noch om besneden te worden. Verder is, na een analyse van alle elementen, inclusief je verklaringen dat je vader van deze regio afkomstig zou zijn en je moeder momenteel in Baydoa zou verblijven, de commissaris-generaal van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op jou moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na een analyse van alle elementen is de commissaris-generaal van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op jou moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

Uit jouw verklaringen en de objectieve informatie die bij het administratief dossier gevoegd is, blijkt dat je je zou kunnen hervestigen in Mogadishu, waar je immers over een sociaal netwerk beschikt. Je hebt er je oom die sinds jouw terugkeer naar Somalië een grote rol heeft gespeeld in de opvang van jou, je broers en zus en je moeder. Jullie verbleven twee weken bij je oom in Mogadishu voor jullie vertrek naar Tawakhal (CGVS p.7).

Om gezondheidsredenen vervoegde je jongere zus jullie niet naar Tawakhal en je oom toonde zich bereid de zorg voor haar op te nemen (CGVS p.17). Dit terwijl het initieel de intentie van je moeder was zich permanent in Tawakhal te vestigen. Na jullie vermeende problemen in Tawakhal was het opnieuw je oom in Mogadishu die jullie te hulp zou hebben geschoten. Hij was degene die jullie terugkeer naar Mogadishu organiseerde en waarbij jullie bij jullie terugkeer terecht konden (CGVS p.19). Hij is eveneens de persoon die je vertrek uit Somalië verder organiseerde. Hij regelde je visum en betaalde je volledige reis naar België (CGVS p.20-21 en p.23). Je verklaart verder dat je moeder tot kort geleden zelf nog bij deze oom verbleef (CGVS p.9). Hieruit komt duidelijk naar voren dat je oom bereid is de zorg voor je op te nemen en kan er van worden uitgegaan dat hij ook bij een terugkeer naar Mogadishu bereid zal zijn voor je klaar te staan. Bovendien staat niets je moeder in de weg, met behulp van je oom zich ook in Mogadishu te vestigen om de verdere zorg voor je op te nemen.

De commissaris-generaal is eveneens van mening dat je geen enkele vrees voor vervolging zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Het is immers zo dat jouw verklaringen met betrekking tot de door jou geleden vervolging reeds weerlegd werden en zich bovendien volledig in Tawakhal zouden hebben afgespeeld, een regio waarvan niet geloofd wordt dat jij er ooit verbleven hebt. Je brengt geen overtuigende redenen aan die aantonen dat het voor jou niet mogelijk zou zijn om nog langer in Mogadishu bij je oom te blijven. Wanneer je wordt gevraagd om welke reden je niet langer bij je oom zou kunnen blijven verwijst je uitsluitend naar de problemen die je in Tawakhal verklaart te hebben gekend. Je geeft aan dat gans Somalië niet veilig voor je is en Somalië je verstikte na dit incident. Je brengt geen andere redenen aan waarom een verder verblijf bij je oom niet mogelijk zou zijn (CGVS p.20-21). Aangezien hier boven werd aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat je daadwerkelijk in die regio zou hebben verbleven kunnen ook de gevolgen van de vermeende problemen die je er zou hebben gekend en de gevolgen die dit zou kunnen teweeg brengen bij een verblijf in Mogadishu niet worden aangenomen.

Tot slot is de commissaris-generaal van mening, na het onderzoeken van de algemene levensomstandigheden in de overwogen hervestigingszone, dat het geenszins onredelijk is om te verwachten dat je in Mogadishu zou leven. Het is namelijk zo dat je over een netwerk in Mogadishu beschikt. In Mogadishu is de enige persoon die een doorslaggevende rol heeft gespeeld gedurende je verblijf in Somalië aanwezig. Uit bovenstaande blijkt bovendien dat hij zich bereid toont zich voor je in te zetten. Aangezien hij ook je volledige reis kon bekostigen, waarvan het traject van Griekenland naar België alleen al 4000 euro zou hebben gekost (CGVS p.23) blijkt dat hij eveneens over voldoende financiële middelen beschikt om je bij te staan wanneer je je in Mogadishu zou vestigen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 maart 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus.

UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende militias. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt.

Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan 60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijssysteem, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij er pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat jij louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat jij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon. Hierboven werd reeds geargumenteed dat dit niet het geval is.

De documenten die je neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Je attest dat aantoon dat je niet besneden bent bevestigt enkel maar bovenstaande argumentatie en kan op geen enkele manier aantonen dat je een risico zou lopen alsnog besneden te worden. Je attest van je psycholoog brengt evenmin concrete elementen aan de zouden aantonen dat zodanig kwetsbaar bent dat dit een bijkomend risico zou vormen bij een terugkeer naar Mogadishu. Dit attest verwijst naar jouw emotionele kwetsbaarheid. Vooreerst verwijst dit attest voornamelijk naar gebeurtenissen onderweg naar Europa. Waar het eveneens verwijst naar het gedwongen huwelijk dat je zou moeten aangaan en jouw vrees voor besnijdenis dient er op gewezen dat een psycholoog wel vaststellingen kan doen betreffende jouw mentale gezondheidstoestand en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze eveneens psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de vaststellingen. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de gedane vaststellingen ontstonden.

Voorts werd gedurende het persoonlijk onderhoud wel rekening gehouden met zowel jouw leeftijd en jouw kwetsbaarheid door je de nodige ruimte te bieden zich vrij uit te drukken. Nergens gedurende het persoonlijk onderhoud geef je aan niet in staat te zijn verdere verklaringen af te leggen en je geeft aan geen opmerkingen te hebben bij het verloop van het onderhoud (CGVS I p.26).

Bijgevolg maak je geenszins aannemelijk dat in jouw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat je bij een eventuele terugkeer naar jouw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Je beroept je voor jouw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van jouw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan je bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift – aangaande de vluchtelingenstatus – een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij geeft een korte theoretische toelichting en voert aan dat: *“Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt dat het CGVS op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen”*. Zij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing:

(1) Wat haar *“aanwezigheid in de regio van Tawakhal”* betreft, benadrukt verzoekster dat het de keuze was van haar moeder naar Tawakhal te gaan, dat zij er spullen gingen ophalen en vervolgens ter plaatse bleven. Als dochter diende verzoekster haar moeder te volgen en had zij geen inspraak in deze bestemming. Verzoekster mocht er echter niet naar buiten, omwille van het gevaar van de aanwezigheid van Al-Shabaab. Ten gevolge hiervan kon zijn tijdens het persoonlijk onderhoud geen informatie verschaffen over het dorp.

(2) Wat haar *“effectieve verblijf in het dorp Tawakhal”* betreft, herhaalt verzoekster andermaal dat zij geen informatie kan verschaffen over het dorp en de regio omdat zij de hele tijd binnenbleef. Enkel haar buurmeisje kwam af en toe langs. Zij werd ook één maand vastgehouden door een lid van Al-Shabaab en werd hierbij ernstig mishandeld, aldus verzoekster. Zij verwijst naar het door haar neergelegde psychologisch attest (verzoekschrift, stuk 3).

(3) Wat verzoeksters vrees voor besnijdenis betreft, benadrukt zij dat dit risico uitgaat van de familie van haar vader, die na hun aankomst in Tawakhal eisten dat zij besneden zou worden. Het feit dat haar zussen niet besneden werden, doet volgens verzoekster niets af aan de mogelijkheid en het risico op een besnijdenis voor haarzelf.

(4) Wat de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief in Mogadishu betreft, benadrukt verzoekster dat zij niet in Mogadishu kan verblijven. Zij wijst erop dat zij, na haar ontsnapping uit het huis waar zij werd vastgehouden door een Al-Shabaab lid, naar haar oom in Mogadishu ging, doch dat deze werd gecontacteerd door een oom langs vaderszijde die eiste dat verzoekster zou terugkeren naar Tawakhal. Zij benadrukt dat dit een gevaarlijke situatie betrof en dat haar oom langs moederzijde geen afdoende bescherming kan bieden tegen Al-Shabaab.

Verzoekster benadrukt nog dat zij psychologische problemen heeft omwille van *“alles wat zij heeft meegemaakt”*.

Zij verwijst naar en citeert uit het door haar neergelegde psychologische attest (verzoekschrift, stuk 3), waaruit volgens haar blijkt dat zij post-traumatische stress ervaart na de gebeurtenissen.

Verzoekster besluit dat zij haar problemen tijdens het persoonlijk onderhoud naar waarheid heeft uiteengezet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, citeert verzoekster de bepaling van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet en verwijst naar de bespreking van de vluchtelingenstatus.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster een attest van psychotherapeute A. Tournay van 8 oktober 2019 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een aanvullende nota van 2 januari 2020 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 22 oktober 2019 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat zij met haar betoog in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de omstandige motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Het verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot het louter herhalen van haar verklaringen en het volharden in haar asielrelaas, waarmee zij de in de bestreden beslissing gedane pertinente en correcte vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet weerlegt noch ontkracht.

De bestreden beslissing stelde vooreerst terecht vast dat verzoekster haar verblijf in het dorp Tawakhal in het district Qoryoley in de provincie Lower Shabelle in Somalië niet aannemelijk maakt, gelet op de pertinente en correcte gedane vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeksters moeder zou besluiten om zich met haar gezin te vestigen in de regio van herkomst van verzoeksters vader, zijnde het voormelde dorp Tawakhal, (ii) verzoekster dit verblijf zelf niet aannemelijk maakt, gelet op haar lacunaire kennis en vage en niet-doorleefde verklaringen over het dorp en de regio en haar leven aldaar. Het verweer in het verzoekschrift dat zij naar Tawakhal gingen om er spullen op te halen en er vervolgens ter plaatse bleven betreft een loutere *post-factum* verklaring, nu verzoekster dit niet vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud. De *post-factum* verklaring doet hoe dan ook geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters moeder er zich met haar gezin zou vestigen. Het betoog dat verzoekster geen inspraak had in hun bestemming in Somalië kan hieraan evenmin afbreuk doen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog herhaaldelijk benadrukt dat zij de hele tijd is binnen gebleven tijdens haar verblijf in het dorp Tawakhal, wijst de Raad erop dat verzoekster met dit verweer voorbijgaat aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing waarom van haar weldegelijk kan worden verwacht dat zij enige kennis vertoont over het dorp en de regio van Tawakhal: *"Ook zelf kon je niet overtuigen in deze regio verbleven te hebben. Hoewel je er maar heel kort verbleven zou hebben, namelijk slechts twee maanden (CGVS p.6) en - volgens uw verklaringen - in die periode steeds binnen te zijn gebleven uit vrees voor Al Shabaab of gevangen zou hebben gezeten bij Al Shabaab, kan enige basiskennis van je verwacht worden. Namelijk, indien men onder dwang het land waar men steeds gewoond heeft dient te verlaten naar een plek die men zo goed als niet kent en waarvan men verondersteld wordt zijn verdere leven er op te bouwen, kan verwacht worden dat men enige interesse toont in de plaats waar men zich gaat vestigen. Te meer gezien de verschillende opties waarover je moeder beschikte kan verwacht worden dat enige informatie over deze plaats werd uitgewisseld of je hier vragen naar stelt om zich een idee te vormen van wat je te wachten staat. Je blijkt echter over zo goed als geen informatie over deze plaats te beschikken."* Verzoeksters verweer biedt dan ook geen voldoende verklaring voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van haar directe leefomgeving.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift haar verklaringen met betrekking tot haar problemen met Al-Shabaab, doch gelet op het feit dat zij haar verblijf in het dorp Tawakhal in het district Qoryoley in de provincie Lower Shabelle in Somalië niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich hebben voorgedaan.

Bovendien kan er, gelet op wat voorafgaat, evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters vrees voor besnijdenis onder druk van de familie van haar vader. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat verzoekster deze vrees situeert in de regio Tawakhal, gezien zij tijdens het persoonlijk onderhoud en thans in het verzoekschrift stelt dat de familie van haar vader na haar aankomst in Tawakhal eiste dat verzoekster besneden zou worden. De Raad herhaalt dat, gezien verzoekster haar verblijf in het dorp Tawakhal in het district Qoryoley in de provincie Lower Shabelle in Somalië niet aannemelijk maakt, evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich hebben voorgedaan. Bovendien werd in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar Somalië voor het overige geen risico loopt om te worden besneden. Verzoekster stelt in het verzoekschrift op louter algemene wijze dat het feit dat haar zussen niet werden besneden geen afbreuk doet aan haar eigen risico op besnijdenis, doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij dat dit een relevant element betreft bij de beoordeling van verzoeksters risico op besnijdenis in Somalië, gezien dit aantoont dat noch haar moeder, noch andere familieleden van verzoekster aandringen op besnijdenis van meisjes in de familie. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, brengt verzoekster geen concrete noch geloofwaardige elementen bij waaruit een risico op besnijdenis in haar hoofdte blijkt.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Je verklaart te vrezen voor een gedwongen huwelijk met een lid van Al Shabaab in de regio van origine van jouw ouders en er besneden te worden. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan je vrees besneden te zullen worden of enige vrees te koesteren omwille van Al Shabaab.

Vooreerst situeer je beide aanleidingen om je land van herkomst, Somalië, te verlaten in Tawakhal, de regio van origine van je vader. Je maakte echter niet aannemelijk daadwerkelijk in deze regio aanwezig te zijn geweest. Je verklaart dat jullie bij je deportatie uit Saoedi-Arabië eerst bij jullie oom in Mogadishu verbleven alvorens naar Tawakhal, in de regio Lower Shabelle te trekken (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.6). Het komt echter heel bevreemdend over dat je moeder een dergelijke keuze zou maken. Volgens de toegevoegde informatie ('EASO – Country of origin information report, Somalia security situation – december 2017' en 'Danish Refugee Council – South and Central Somalia, security situation, Al Shabaab presence, and target groups – maart 2017') betreft dit namelijk in de periode dat jij er aanwezig zou zijn geweest één van de plaatsen waar Al Shabaab nog het meest zijn invloed liet gelden. De beschikbare landeninformatie omschrijft het zelfs als één van de meest gewelddadige regio's van heel Somalië en specificeert dat hoewel Al Shabaab invloed verloor in de stedelijke centra, zij nog steeds de landelijke gebieden controleert. Jouw moeder was zich bovendien terdege bewust van de risico's die haar kinderen er liepen. Zij gaf jullie namelijk het advies zo weinig mogelijk buiten te komen en je verklaart dat zij vreesde bijkomende negatieve gevolgen te kennen omwille van het feit dat jullie lange tijd in het buitenland hadden verbleven (CGVS p.8 en p.10). Het feit op zich dat zij een dergelijke keuze zou maken is reeds uiterst opmerkelijk en onaannemelijk.

Daarenboven vallen er nog verschillende andere tegenindicaties op te merken waardoor het des te ongeloofwaardiger wordt bevonden dat je moeder, jij en je broers naar deze streek zou hebben meegenomen. Vooreerst beschikte zij wel degelijk over een alternatief. Zij heeft haar broer en dus een mannelijk familiaal netwerk in Mogadishu, wat er op wijst dat zij, indien gewenst zij zich eveneens in Mogadishu zou kunnen trachten te vestigen. Daarnaast heeft zij haar eigen familie in Baydoa, waar zij zich ook na je vertrek zou hebben gevestigd (CGVS p.9). Dit betreft, volgens de toegevoegde informatie, een streek waar Al Shabaab nog invloed uitoefent maar waar het relatief gezien als veiliger wordt ervaren met een grotere aanwezigheid van AMISOM en het Somalische leger, die de meeste steden controleert. Dat zij, terwijl zij over dergelijke alternatieven beschikt, zou besluiten zich alsnog in Tawakhal te vestigen is uiterst opmerkelijk. Des te meer aangezien zij zich daar bij de familie van je vader gaat vestigen. Je vader is in april of mei 2016 overleden (CGVS p.13) en je verklaart dat de band tussen je moeder en de familie van je vader nooit goed is geweest (CGVS p.17). Indien je moeder het niet goed kon vinden met haar schoonfamilie is het in het licht van eerdere opmerkingen bijzonder onwaarschijnlijk dat zij zich daar alsnog zou gaan vestigen.

Ook je verklaring dat zelfs je jongere zus bij je oom in Mogadishu zou zijn gebleven (CGVS p.17) en dat je moeder na je vertrek nog lange tijd bij je oom verbleef (CGVS p.9) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat je moeder met jou en je broers in Tawakhal zou zijn gaan wonen. Je haalt gezondheidsredenen aan waarom je zus niet met jullie zou zijn meegereisd naar Tawakhal. Dit toont opnieuw aan dat er voor jou en je moeder voldoende alternatieven ter beschikking waren om zich elders dan in Tawakhal te vestigen waardoor de keuze van je moeder om in Tawakhal te gaan wonen ongeloofwaardig wordt bevonden.

Ook zelf kon je niet overtuigen in deze regio verbleven te hebben. Hoewel je er maar heel kort verbleven zou hebben, namelijk slechts twee maanden (CGVS p.6) en - volgens uw verklaringen - in die periode steeds binnen te zijn gebleven uit vrees voor Al Shabaab of gevangen zou hebben gezeten bij Al Shabaab, kan enige basiskennis van je verwacht worden. Namelijk, indien men onder dwang het land waar men steeds gewoond heeft dient te verlaten naar een plek die men zo goed als niet kent en waarvan men verondersteld wordt zijn verdere leven er op te bouwen, kan verwacht worden dat men enige interesse toont in de plaats waar men zich gaat vestigen. Te meer gezien de verschillende opties waarover je moeder beschikte kan verwacht worden dat enige informatie over deze plaats werd uitgewisseld of je hier vragen naar stelt om zich een idee te vormen van wat je te wachten staat. Je blijkt echter over zo goed als geen informatie over deze plaats te beschikken. Je slaagt er vooreerst niet eens in Tawakhal te situeren. Je verklaart dat het gelegen is tussen Qoryoole en een andere plaats waarvan je de naam vergeten bent (CGVS p.7). Je kan zelfs niet zeggen in welke provincie of district het dorp gelegen is (CGVS p.8). Evenmin hoorde je over enige dorpjes die in de onmiddellijke omgeving van Tawakhal gelegen zouden zijn (CGVS p.8). Bovendien is het opmerkelijk dat je zou verklaren er wel de zee gezien te hebben, terwijl je even goed verklaart er nooit buiten te zijn gekomen (CGVS p.8). Volgens de aan het administratief dossier toegevoegde kaarten ('FSAU – Somalia: Lower Shabelle region, Qoryoley district – juni 2005' en 'SWALIM – Lower Shabelle Sefa irrigation projects – 2007') ligt Tawakhal echter bezwaarlijk aan de kust. Mogadishu daarentegen ligt wel aan de kust, zodat het eerder aannemelijk is dat je steeds daar zou verbleven hebben en er daar je herinneringen aan de zee zou hebben opgedaan. Je kan derhalve geen enkele accurate situering geven van het dorp waar je verondersteld werd naar toe te verhuizen.

Ook over je vermeende effectieve verblijf in het dorp Tawakhal blijf je heel erg op de vlakte. Op geen enkel vlak slaag je er in doorleefde beschrijvingen te bieden omtrent jouw eigen verblijf in dit dorp. Je verklaart weliswaar onder de indruk te zijn geweest van de verschillen die er bestaan tussen Somalië en Saoedi-Arabië, een verblijf in een afgelegen dorp is echter niet noodzakelijk om dergelijke verschillen op te merken. Je spreekt over de hitte en de rare huizen en winkels die er te zien waren (CGVS p.7). Je brengt dit bovendien enkel in vage en algemene bewoordingen zonder hier persoonlijke elementen aan toe te voegen. Je blijft enkel bij verklaringen dat alles anders en nieuw was ten opzichte van Saoedi-Arabië zonder daar verder enige concrete voorbeelden aan te verbinden (CGVS p.7). Van iemand die van de stad naar het platteland verhuist, waar bovendien een terreurbeweging zijn invloed laat gelden, kan verwacht worden dat hier enige doorleefde elementen bij naar voren komen. Het feit dat je hier niet in slaagt doet opnieuw vragen rijzen bij jouw beweerd verblijf in Tawakhal. Ook bij de beschrijving van dit dorp zelf slaag je er niet in enige concrete elementen aan te halen. Je beschrijft weliswaar een doorsnee plattelandsdorp maar kunt daarbij geen enkel element aanhalen specifiek aan het dorp waar jij zou hebben verbleven (CGVS p.8). Het gegeven dat je steeds zou hebben moeten binnen blijven staat niet in de weg dat je enige interesse zou ontwikkelen in je omgeving en hier navraag naar zou hebben gedaan, temeer je verondersteld werd daar te blijven wonen en het een volledig nieuwe omgeving zou betreffen. Je verklaart verder dat de familie van je vader er aan landbouw deed en je vader er ook zijn eigen stuk land had. Je weet echter niet wat er precies geteeld werd of waar het stuk land van je vader zich bevond (CGVS p.12). Hieruit blijkt dat je ook over de zaken die je familie rechtstreeks aangaan niet geïnformeerd bent, wat opnieuw je geloofwaardigheid van een verblijf in het dorp ondergraaft. Je verklaart verder dat Al Shabaab er aan de macht was (CGVS p.9), maar ook hier kan je slechts weinig doorleefde verklaringen over afleggen. Je zou dit gehoord hebben van een buurmeisje (CGVS p.9). Het is vooreerst opmerkelijk dat je slechts van een buurmeisje zou vernomen hebben dat deze beweging er de macht in handen had. Wanneer je gevraagd wordt waaraan je zou kunnen merken dat Al Shabaab de controle heeft, geef je enkel aan dat je buurmeisje dit je vertelde en dat mannen van Al Shabaab vervolgens bij je thuis kwamen. Ook wanneer verder wordt aangedrongen op wat een leven onder Al Shabaab inhoudt geef je enkel een algemene beschrijving van de kledijvoorschriften die zouden gelden (CGVS p.9). Gezien de verregaande gevolgen van het bewind van Al Shabaab voor de bewoners valt het ook voor een jongere moeilijk aan te nemen dat je niet uitgebreid zou gewaarschuwd zijn met betrekking tot de leefregels geldende onder Al Shabaab en de impact dat dit op jou kan hebben.

Het komt daarenboven des te bevreemdender over dat eens je buurmeisje sprak over Al Shabaab, ofte 'de jongeren' in het Arabisch, dit geen belletje bij jou deed rinkelen en je veronderstelde dat zij doodgewone jongeren bedoelde (p.17). Op basis van dergelijke verklaringen kan men dan ook enkel concluderen dat er geen geloof kan gehecht worden aan je verklaringen effectief in deze regio te hebben verbleven.

Derhalve, aangezien je allerminst kon overtuigen in Tawakhal te hebben verbleven, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan de problemen die je in Tawakhal met Al Shabaab zou hebben ondervonden.

Wat betreft je vrees voor een besnijdenis, ook hier kan geen geloof aan worden gehecht. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat volgens de toegevoegde informatie ('CGVS – COI Focus Somalië, Somaliland, Puntland, Ethiopië, Kenia, Djibouti, vrouwelijke genitale verminking: prevalentie bij Somali etnie – 09.08.2019', '28 too many – Country profile: FGM in Somalia and Somaliland – maart 2019' en 'Danish immigration service – Thematic Paper: South Central Somalia – Female genital mutilation/cutting – januari 2016') de prevalentiegraad van besnijdenis voor Somalische meisjes hoog ligt, is zij van mening dat in uitzonderlijke situaties geen sprake is van een risico op besnijdenis. Uit je verklaringen blijkt dat jij je in een dergelijke uitzonderlijke situatie bevindt.

Vooreerst ben je de leeftijd reeds voorbij waarop meisjes doorgaans besneden worden. Volgens de beschikbare informatie wordt de meerderheid van de meisjes momenteel besneden tussen 10 en 14 jaar oud, dit terwijl dit voordien zelfs vroeger gebeurde. Voor meisjes die uit het buitenland terugkeren gebeurt het doorgaans iets later, maar nog steeds rond hun tiende levensjaar. Hoewel de toegevoegde informatie niet uitdrukkelijk uitsluit dat een besnijdenis nog op latere leeftijd kan plaatsvinden lijkt gezien je huidige leeftijd, je bent bijna achttien jaar oud, het objectief risico reeds enigszins ingeperkt. Uit uw individuele situatie blijkt verder dat in jouw hoofd geen toekomstig risico op besnijdenis kan worden aangenomen. Je was je zestien jaar oud toen je enige tijd in Somalië verbleef. Het belang van de vaststelling dat je gedurende dit verblijf niet werd besneden kan niet genoeg benadrukt worden. Evenals het feit dat je beide zussen niet besneden werden. Je oudere zus was 23 jaar en gehuwd in Saoedi-Arabië toen zij overleden is (CGVS p.10). Zij was op dat moment niet besneden (CGVS p.24). Je jongere zus is zestien jaar oud en verblijft bij je moeder in Somalië. Ook zij is niet besneden (CGVS p.24). Je verklaart dat je moeder er tot dusver in slaagde haar te beschermen tegen een besnijdenis (CGVS p.24), dit terwijl zij ondertussen reeds twee jaar in Somalië verblijft. Dit toont dan ook overduidelijk aan dat in Saoedi-Arabië niet werd aangedrongen op een besnijdenis en dat zelfs in Somalië je moeder er in slaagt een besnijdenis te verhinderen. Je brengt geen specifieke elementen aan die er op wijzen dat je jongere zus dreigt te worden besneden. Je verklaart dat alleen God kan weten of zij blijvend door jouw moeder beschermd zal kunnen worden (CGVS p.24), daarmee niet aangevend dat er ook maar enige specifieke aanwijzing is dat zij alsnog besneden zal worden. Hieruit blijkt dan ook dat jij geen risico loopt een besnijdenis te ondergaan bij een terugkeer naar Somalië. Je verklaart verder dat het risico op een besnijdenis in jouw hoofd uitgaat van de familie van je vader. Het zijn zij die bij je aankomst in Tawakhal op een besnijdenis zouden hebben aangedrongen, wat er vervolgens toe leidde dat je in contact kwam met Al Shabaab. Je situeert deze vrees bijgevolg volledig in Tawakhal. Hierboven werd echter reeds geargumenteed dat er geen geloof kan worden gehecht aan je verblijf in deze streek. Bovendien dient te worden gewezen dat je evenmin werd besneden in Saoedi-Arabië. Hoewel dit volgens de toegevoegde informatie (Refworld – 2016 Country reports on Human Rights Practices, Saudi Arabia – 03.03.2017) er verboden is, verklaar je dat dit wel gangbaar is in de Somalische gemeenschap binnen Saoedi-Arabië. Tot de helft van je Somalische vriendinnen zouden er besneden zijn (CGVS p.24). Je verklaart daarbij dat je vader verschillende familieleden heeft in Saoedi-Arabië en je bij hen op bezoek ging (CGVS p.11). Aangezien de familie van je vader degene zijn van wie je vreest dat ze je zullen dwingen een besnijdenis te ondergaan is het feit dat je nog steeds niet werd besneden in Saoedi-Arabië een verdere negatieve indicatie dat in jouw hoofd deze vrees daadwerkelijk zou bestaan. Temeer aangezien je verklaart dat voor je terugkeer naar Somalië nog nooit sprake was van een besnijdenis. Je vader had hier nooit ook maar iets over gezegd en de familie had dit op geen enkel moment ter sprake gebracht terwijl je nog in Saoedi-Arabië verbleef (CGVS p.6 en p.17). Het feit dat je nog nooit hebt opgevangen dat de familie van je vader in Saoedi-Arabië of degene in Somalië op een besnijdenis aandrongen terwijl je de geschikte leeftijd had om te worden besneden, ondermijnt verder het risico dat je zou lopen om alsnog besneden te worden. Er kan namelijk worden aangenomen dat, indien zij daadwerkelijk een besnijdenis nastreven, zij dit ook ter sprake brengen wanneer je nog in Saoedi-Arabië verblijft. Wat betreft de familie van je moeder komt uit je verklaringen naar voren dat van hen geen risico voor besnijdenis valt aan te nemen. Je verklaart expliciet dat de familie van je moeder niet vraagt om een besnijdenis. Ook zij zouden lange tijd in Saoedi-Arabië verbleven hebben en hier niet op aandringen. Ook je oom in Mogadishu zou dit niet van je eisen (CGVS p.24).

Evenmin haal je enige gevolgen aan indien je als onbesneden vrouw in Somalië zou wonen. Wanneer je wordt gevraagd wat mensen er van zouden vinden als zij wisten dat je niet besneden bent kan je enkel aanhalen dat ze zullen zeggen dat je geluk hebt (CGVS p.24), zodoende geen enkel negatief gevolg in die richting aanhalend.

(...)

De documenten die je neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Je attest dat aantoont dat je niet besneden bent bevestigt enkel maar bovenstaande argumentatie en kan op geen enkele manier aantonen dat je een risico zou lopen alsnog besneden te worden. Je attest van je psycholoog brengt evenmin concrete elementen aan de zouden aantonen dat zodanig kwetsbaar bent dat dit een bijkomend risico zou vormen bij een terugkeer naar Mogadishu. Dit attest verwijst naar jouw emotionele kwetsbaarheid. Vooreerst verwijst dit attest voornamelijk naar gebeurtenissen onderweg naar Europa. Waar het eveneens verwijst naar het gedwongen huwelijk dat je zou moeten aangaan en jouw vrees voor besnijdenis dient er op gewezen dat een psycholoog wel vaststellingen kan doen betreffende jouw mentale gezondheidstoestand en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze eveneens psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de vaststellingen. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de gedane vaststellingen ontstonden. Voorts werd gedurende het persoonlijk onderhoud wel rekening gehouden met zowel jouw leeftijd en jouw kwetsbaarheid door je de nodige ruimte te bieden zich vrij uit te drukken. Nergens gedurende het persoonlijk onderhoud geef je aan niet in staat te zijn verdere verklaringen af te leggen en je geeft aan geen opmerkingen te hebben bij het verloop van het onderhoud (CGVS I p.26)."

Wat het door verzoekster neergelegde psychologisch attest van 8 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 3) betreft, wijst de Raad erop dat dit attest in dezelfde lijn ligt als het eerder neergelegde attest. Het attest verwijst andermaal naar trauma's opgelopen aan de hand van verzoeksters reis naar Europa en het feit dat verzoekster besnijdenis en een gedwongen huwelijk vreest. De Raad herhaalt hierbij dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit het neergelegde attest kan verder niet blijken dat verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het door verzoekster neergelegde attest kan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielsituatie aldus niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in dat deel van het land vestigt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mogadishu te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

In de bestreden beslissing werd op goede gronden geoordeeld dat verzoekster in staat is om de reis naar Mogadishu te maken en er zich te vestigen. Uit de COI Focus *“Somalië. De veiligheidssituatie in Mogadishu.”* van Cedoca van 25 maart 2019 (Landeninformatie, stuk 12, nr. 9) blijkt dat Mogadishu ook bereikbaar is via een internationale luchthaven.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger moet de focus aldus worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.”* van Cedoca van 22 oktober 2019 ter kennis heeft gebracht, die voorgaande analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekster voert in het verzoekschrift geen dienstige argumenten aan die voorgaande beoordeling kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens op goede gronden gesteld dat:

“Uit jouw verklaringen en de objectieve informatie die bij het administratief dossier gevoegd is, blijkt dat je je zou kunnen hervestigen in Mogadishu, waar je immers over een sociaal netwerk beschikt. Je hebt er je oom die sinds jouw terugkeer naar Somalië een grote rol heeft gespeeld in de opvang van jou, je broers en zus en je moeder. Jullie verbleven twee weken bij je oom in Mogadishu voor jullie vertrek naar Tawakhal (CGVS p.7). Om gezondheidsredenen vervoegde je jongere zus jullie niet naar Tawakhal en je oom toonde zich bereid de zorg voor haar op te nemen (CGVS p.17). Dit terwijl het initieel de intentie van je moeder was zich permanent in Tawakhal te vestigen. Na jullie vermeende problemen in Tawakhal was het opnieuw je oom in Mogadishu die jullie te hulp zou hebben geschoten. Hij was degene die jullie terugkeer naar Mogadishu organiseerde en waarbij jullie bij jullie terugkeer terecht konden (CGVS p.19). Hij is eveneens de persoon die je vertrek uit Somalië verder organiseerde. Hij regelde je visum en betaalde je volledige reis naar België (CGVS p.20-21 en p.23). Je verklaart verder dat je moeder tot kort geleden zelf nog bij deze oom verbleef (CGVS p.9). Hieruit komt duidelijk naar voren dat je oom bereid is de zorg voor je op te nemen en kan er van worden uitgegaan dat hij ook bij een terugkeer naar Mogadishu bereid zal zijn voor je klaar te staan. Bovendien staat niets je moeder in de weg, met behulp van je oom zich ook in Mogadishu te vestigen om de verdere zorg voor je op te nemen.

De commissaris-generaal is eveneens van mening dat je geen enkele vrees voor vervolging zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Het is immers zo dat jouw verklaringen met betrekking tot de door jou geleden vervolging reeds weerlegd werden en zich bovendien volledig in Tawakhal zouden hebben afgespeeld, een regio waarvan niet geloofd wordt dat jij er ooit verbleven hebt. Je brengt geen overtuigende redenen aan die aantonen dat het voor jou niet mogelijk zou zijn om nog langer in Mogadishu bij je oom te blijven. Wanneer je wordt gevraagd om welke reden je niet langer bij je oom zou kunnen blijven verwijst je uitsluitend naar de problemen die je in Tawakhal verklaart te hebben gekend. Je geeft aan dat gans Somalië niet veilig voor je is en Somalië je verstikte na dit incident.

Je brengt geen andere redenen aan waarom een verder verblijf bij je oom niet mogelijk zou zijn (CGVS p.20-21). Aangezien hier boven werd aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat je daadwerkelijk in die regio zou hebben verbleven kunnen ook de gevolgen van de vermeende problemen die je er zou hebben gekend en de gevolgen die dit zou kunnen teweeg brengen bij een verblijf in Mogadishu niet worden aangenomen.

Tot slot is de commissaris-generaal van mening, na het onderzoeken van de algemene levensomstandigheden in de overwogen hervestigingszone, dat het geenszins onredelijk is om te verwachten dat je in Mogadishu zou leven. Het is namelijk zo dat je over een netwerk in Mogadishu beschikt. In Mogadishu is de enige persoon die een doorslaggevende rol heeft gespeeld gedurende je verblijf in Somalië aanwezig. Uit bovenstaande blijkt bovendien dat hij zich bereid toont zich voor je in te zetten. Aangezien hij ook je volledige reis kon bekostigen, waarvan het traject van Griekenland naar België alleen al 4000 euro zou hebben gekost (CGVS p.23) blijkt dat hij eveneens over voldoende financiële middelen beschikt om je bij te staan wanneer je in Mogadishu zou vestigen."

Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar Mogadishu omdat haar oom langs vaderszijde wil dat zij terugkeert naar Tawakhal en dat haar oom langs moederszijde haar niet kan beschermen tegen Al-Shabaab, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande reeds blijkt dat verzoekster haar verblijf in Tawakhal en de daaruit voortvloeiende problemen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in de stad Mogadishu over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP